ANUNȚURI

• Duminica trecută a primit botezul cel de-al patrulea copil al pr. Ciprian și al pre. Iuliana de la Moțiori, pruncul **Pavel**. Dumnezeu să-l ajute în viață pentru rugăciunile minunatului său ocrotitor!

• Sâmbăta trecută a fost rândul străinii surorilor să onoreze invitația obștii de maici de la **mănăstirea Tămand**. Soborul de 4 preoți, alături de credincioși, au prăznuit unul din **hramurile** schitului, Veșmântul Maicii Domnului, la o priveghere de noapte.

• Este nevoie în continuare de multă **rugăciune**, căci **seceta** ține de mai bine de o lună, iar în alte părți ale Europei, chiar și de mai mult timp. Recoltele sunt în pericol nu doar la noi în țară. Patriarhia Română a făcut un apel către toți credincioșii să înmulțească rugăciunea.

ȘTIRI

• Sfântul Sinod l-a ales prin vot secret pe Preasfințitul Părinte Ieronim Sinaitul, vicar patriarhal, în demnitatea de **Episcop al Daciei Felix**. Acest scaun episcopal a fost vacantat în data de 17 februarie 2022 prin transferarea Preasfințitului Părinte Episcop Daniil Stoenescu în postul de Arhiereu-vicar al Episcopiei Devei și Hunedoarei, cu titulatura Densușeanul. (*sursa: basilica.ro)*

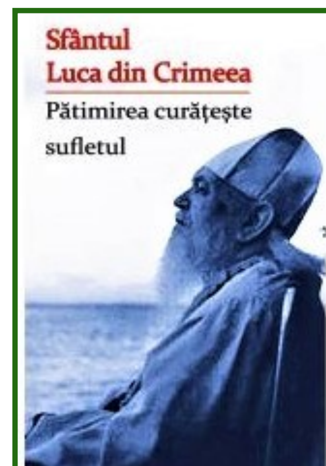
• Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat textele Sinaxarului, Acatistului și Slujbei **Sfântului Cuvios Varsanufie de la Optina**, cu zi de sărbătorire în 1 aprilie. Un fragment din moaștele sale se găsește la Biserica Spitalului Clinic de Psihiatrie din Capitală. Sfântul Varsanufie, ca toți părinții de la Optina, a dobândit darul înainte-vederii și al tămăduirii bolilor fizice și psihice ale oamenilor. (*sursa: basilica.ro)*

• Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc (IICCMER) a anunțat că are în vedere realizarea cu prioritate a proiectului **Memorialul „Închisoarea Tăcerii" Râmnicu Sărat**. Penitenciarul s-a remarcat în perioada 1945-1963 prin restricții extreme, deținuții politici supranumindu-l „închisoarea tăcerii". Regimul alimentar precar, lipsa tratamentului medical, tortura, au dus la decesul multor personalități închise aici (între care fruntașul țărănist Ion Mihalache și partizanul Ioan Arnăutu). (*sursa: basilica.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Sf. Luca din Crimeea
PĂTIMIREA CURĂȚEȘTE SUFLETUL

„Doamne, Doamne, oare ușor este să fii prigonit? Oare ușor este să mergi prin ușa cea strâmtă și pe calea cea pietroasă?" Voi întrebați cu nedumerire, poate că în inima voastră se strecoară îndoiala: „Oare chiar este ușor jugul lui Hristos?" Iar eu vă spun: „Da, da ! Ușor, din cale-afară de ușor". Dar de ce ușor ? De ce este ușor să mergi în urma Lui pe calea cea spinoasă ? Fiindcă nu vei fi singur, istovit de puteri, ci te va însoți Însuși Hristos; fiindcă harul Lui cel nemăsurat îți va întări puterile când te vei chinui sub jugul Lui, sub sarcina Lui, fiindcă El Însuși te va sprijini, te va ajuta să porți această sarcină, această cruce.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 24 (XCII) 10 iulie 2022

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Cuvânt rostit de ***SF. IOAN MAXIMOVICI*** *în Catedrala Sf. Alexandru Nevski din Shanghai, în august 1937*

Cel ce și-a pus nădejdea în Dumnezeu
NU ARE DE CE SĂ SE TEAMĂ!

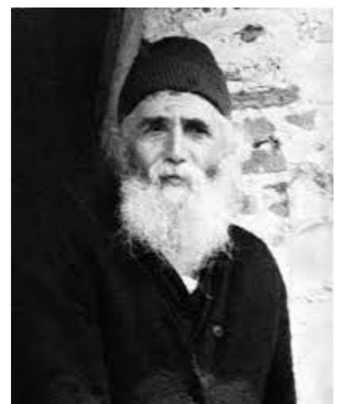
„Unde mă voi duce de la Duhul Tău și de la fața Ta unde voi fugi? De mă voi sui în cer, Tu acolo ești. De mă voi coborî în iad, de față ești. De voi lua aripile mele de dimineață și de mă voi așeza la marginile mării și acolo mâna Ta mă va povățui și mă va ține dreapta Ta." (Psalmul 138)

Aceste cuvinte inspirate de Duhul ale psalmistului David ar trebui să zăbovească în chip deosebit în cugetul nostru în aceste vremuri, când întreaga lume se cutremură și de peste tot vin știri despre necazuri, calamități, dureri.

Până să ne dumirim ce se întâmplă în țara noastră, aflăm că evenimente și mai grave se întâmplă în alte părți ale lumii. Și până să le primești pe acelea, alte știri, și mai rele, sosesc din alte locuri, obligându-te să-ți întorci atenția de la primele, chiar dacă acestea încă nu au luat sfârșit.

În zadar conducătorii *„leagă rana fiicei poporului Meu cu nepăsare, zicând: «Pace, pace!» și pace nu este"* (Ieremia 8). Aflăm de calamități în tot felul de regiuni și știrile sunt încă proaspete, când la ureche ne ajunge vestea că nenorociri și mai mari s-au abătut asupra altor locuri

Sf. Paisie Aghioritul
(12 iulie)

„În fiecare zi, inima mea se face tocătură. Cele mai multe case sunt pline de supărări, de neliniște, de stres. Numai în casele care trăiesc după Dumnezeu oamenii sunt bine. În celelalte, unii divorțează, alții sunt falimentari, alții bolnavi, alții accidentați, alții cu psiho-medicamente, iar alții cu droguri. Mai mult sau mai puțin, cu toții, sărmanii, au câte o durere. Mai ales acum, nu au de lucru; datorii de aici, suferințe de dincolo; îi urmăresc băncile, îi scot din case, o mulțime de necazuri. Și acestea nu țin o zi sau două. Iar din pricina acestei situații, chiar și copiii cei sănătoși ai acestor familii se îmbolnăvesc. **Binele este că nu ne părăsește Dumnezeu.** Bunul Dumnezeu păzește cu amândouă mâinile Sale lumea contemporană; mai demult o ocrotea numai cu una. În virtutea iubirii Sale infinite față de creatura Sa, acum Dumnezeu și să vrea să ne lase, nu poate."

ce ni se păreau liniştite şi sigure.

Cei care fug din calea greutăţilor din patria lor, ajung în mijlocul altora şi mai mari. Căci zice proorocul Amos: *„Veţi fi ca un om care fuge din faţa leului şi dă peste un urs, şi ca unul care intră în casă şi se reazemă cu mâna de un perete şi îl muşcă şarpele.”*

Acestea le vedem împlinindu-se şi petrecându-se astăzi.

Cineva îşi duce viaţa paşnic, muncind, şi deodată cade victima unui conflict armat într-o zonă în care nimeni nu credea că va izbucni războiul. Iar refugiaţii care au scăpat de gloanţele inamicului ajung în locuri unde au parte de crize, cutremure, uragane. Astfel că unii fug de moartea dintr-o parte şi dau de ea în alta, unde au crezut că vor fi în siguranţă. În timp ce alţi oameni pleacă din locurile lor, gândindu-se că nu peste mult timp şi acolo vor veni nenorociri.

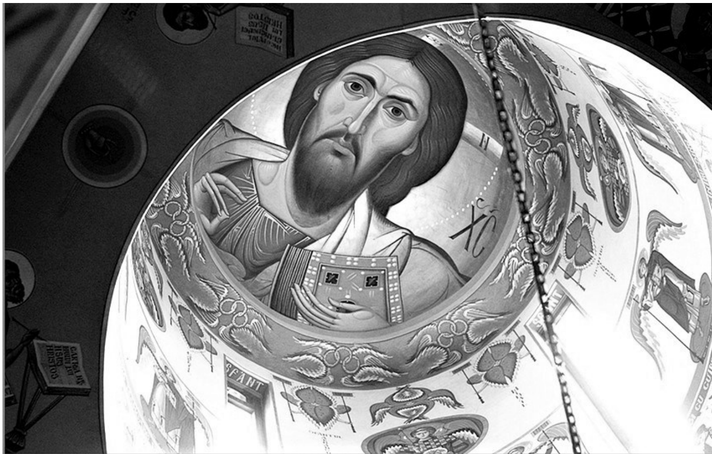
Se pare că azi nu a mai rămas niciun locşor pe faţa pământului care să poată fi numit liniştit şi sigur. Dar să spunem şi noi cu S.f Ap. Pavel: *„ştiu în cine am crezut şi sunt încredinţat că puternic este să păzească”* (2 Timotei 1).

Toate aceste necazuri care au dat acum peste noi sunt atât de grozave pentru că suntem slabi în credinţă şi pentru că nu vrem să ducem toate pentru Hristos. Aşadar nici nădejde nu avem, ba mai rău, în loc să ne întărim în Hristos, noi recurgem tot la cele materiale, căutând scăpare prin ele. Uităm ce zice proorocul David: *„De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzeşte.”* (Psalmul 126)

Din păcate, toate nădejdile noastre de aici se vor spulbera, căci ele sunt trecătoare. Şi va rămâne în picioare cel ce nu-şi va pierde nădejdea în Dumnezeu. Pentru acesta nimic din cele ce vor veni nu i se va mai părea înfricoşător. Nici măcar moartea, pe care o va socoti câştig şi izbăvire.

„Rupeţi lanţurile nedreptăţii, dezlegaţi legăturile jugului, daţi drumul celor asupriţi şi sfărâmaţi jugul lor. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăposteşte în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine... Atunci vei striga şi Domnul te va auzi; la strigătul tău El va zice: Iată-mă!” (Isaia 58)

Să ne înveţe Dumnezeu să facem voia Sa şi să ne audă în ziua necazului! Amin!

NUIAUA

Sergiu Grossu

Mi-s ochii – ape moarte...
O, Doamne, cer pedeapsa!
Păcătuit-am foarte
Cu inima şi coapsa!

Sfidând învăţătura
Şi profanând Altarul,
Băui, din fugă, ura,
Gonii, din mine, Harul...

Mă năruie povara!
Păcatul mi-este geamăn!
Încearcă-mă cu para
Durerii fără seamăn!

Topeşte-mi zgura vieţii
Şi sufletul topeşte-l!
Dă foc la toţi scaieţii,
Adâncul înnoieşte-l.

Să ardă-n vâlvătaie
Trufaşa mea fiinţă,
C-am vrut să fac din paie
Un turn de biruinţă!

O, Doamne, uite palma!
Desmiard-o cu nuiaua!
Cel ce rosti sudalma
Vrea alb să-l faci ca neaua...

lui Dumnezeu pentru om.

Un alt avantaj ţine de **proximitatea dintre oameni**. La sat, copiii sunt mult mai aproape unii de alţii, fizic, decât dacă ar locui în cartiere diferite. Prin urmare, se pot întâlni mult mai uşor şi se pot juca într-un spaţiu mult mai sigur: mereu te poţi baza pe baba din vecini să-ţi spună unde s-au dus copiii sau pe mătuşa din colţul uliţei să-ţi spună exact ce năzbâtii au făcut.

Consideri că în oraş viaţa ar fi fost mai uşoară, mai comodă pentru copiii tăi?

Dacă ne referim strict la nivelul de trai, nu. Luxul unei locuinţe de la oraş se poate întâlni şi într-o casă din mediul rural, de pildă. Iar dacă scădem din ecuaţie traficul şi ambuteiajele, zgomotul, poluarea, aglomeraţia şi criminalitatea ridicată de la oraş, atunci este într-adevăr mult mai comod să trăieşti în mediul rural având copii mici. La fel de adevărat, însă, este şi faptul că ar fi mult mai uşor să nu trebuiască să mergem 30... sau 80 km pentru a ajunge la un medic de specialitate, la un

dentist, la un curs de balet, de pian, de germană sau de înot.

Ce faci tu concret pentru copiii tăi ca educaţie şi creştere, pentru ca ei să aibă aceleaşi şanse ca cei de la oraş?

Deocamdată, fac ceea ce aş face şi dacă aş locui la oraş, adică mă joc cu ei şi le spun multe poveşti. Bucuria cititului împreună este de nepreţuit pentru mine, motiv pentru care mă îngrijesc să le alcătuiesc o bibliotecă pe măsură... pe măsura acestei bucurii.

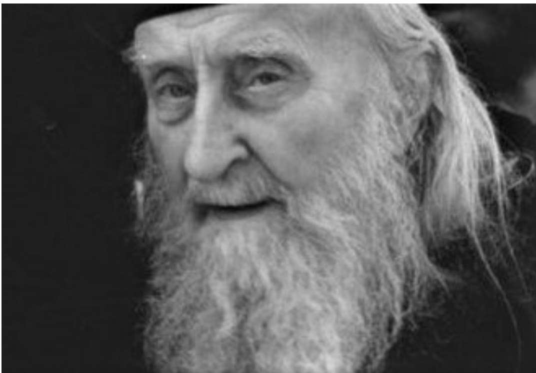
Ai un gând pentru părinţii care vor liniştea unui cămin la ţară, dar le e teamă să facă pasul?

Să se roage pentru a primi răspuns în căutarea lor. Ce alt sfat le-ar putea da o orăşeancă get-beget, care încă nu poate da un răspuns clar la întrebarea *„Ei, şi? Te-ai obişnuit la Apateu?”*. Viaţa la ţară nu e nici idilică, nici lipsită de pericolele de la oraş, este doar puţin mai ferită de ele, pentru că încă păstrează în obrajii copiilor un bun simţ ancestral, care te face să te simţi acasă.

Îţi mulţumim!

Păstrarea unui cuget creştinesc

Sf. Sofronie de la Essex (11 iulie)

Lumea care ne înconjoară trăieşte astăzi mai dinamic decât înainte. Dar cu cât mai multă este forfota în lume, cu atât mai grea devine păstrarea unui cuget creştinesc. De pretutindeni năvălesc asupra noastră tot felul de idei care tulbură viaţa noastră. În vifornițele vremii noastre **este de folos totdeauna a fi treaz**. Este primul lucru pe care vi-l cer: ascultaţi cuvântul Evangheliei, fiţi treji şi încetaţi de a mai fi copii.

Să păzim această luare-aminte ce ne păstrează trupul într-o **neîntreruptă încordare**. Mulţumită acestei încordări, chiar şi în somn putem păstra în minte ţelul vieţii noastre. Rugăciunea poate pătrunde până în ceea ce psihologii numesc subconştient. Un adevărat nevoitor se ţine neîntrerupt în frâu, până şi în somn. Dacă se ivesc gânduri rele, el se ridică şi se roagă. Astfel, puţin câte puţin, conştiinţa va lumina tot ceea ce facem în viaţa zilnică.

Nu lăsaţi lucrurile acestei lumi să vă risipească. **Concentraţi-vă toată luarea-aminte**, daţi-vă toată silinţa unei vieţi care să corespundă duhului poruncilor Evangheliei.

Interviul săptămânii

Viața la țară

- ca profesoară și mamă -

*În această săptămână vă propunem să citiți răspunsurile despre viața la țară ale unei tinere care acum 4 ani a schimbat complet mediul: **Dana**, o vreme în strană și profesoară la Școala Sf. Nicolae (copiii îi spuneau miss Filaropol), a devenit apoi profesoară la Apateu, unde a și rămas, l -a întâlnit pe viitorul soț, s-au căsătorit, iar acum au 2 copii.*

Ești profesoară de engleză. Schimbarea stilului de viață (de la oraș la sat) întâi ca profesor, apoi ca soție și mamă nu te-a speriat?

Când ești profesor debutant sau fetișcană îndrăgostită, nimic nu te sperie... nu neapărat pentru că nu ești conștient de ce te așteaptă, ci pentru că ai un curaj incredibil și-o încredere de neclintit că totul va fi bine! Așa a fost și în cazul meu. Mă rugasem pentru căsătorie și, printr-o mare minune, am ajuns să ocup singurul post titularizabil din județ, tocmai la Apateu, un sat pe care l-am căutat pe Google Maps pentru a vedea unde se află... și iată că tocmai acolo mi-a scos Dumnezeu în cale soțul. Eu am călătorit foarte mult în studenție, am stat 5 ani în străinătate, am vizitat locuri de o frumusețe neasemuită, am cunoscut oameni de toate neamurile și limbile, dar **dacă Dumnezeu mi-a scos în cale soțul nu la Paris, ci la Apateu... atunci am mers pe mâna Lui și nu m-am temut**!

Cum e școala la sat văzută prin ochii tăi de profesor? Au copiii de la țară aceleași posibilități de educație până la un anumit nivel?

Școala din Apateu este o școală atipică... este o școală „ca la oraș." Adică sunt suficient de mulți copii încât să avem chiar și clase paralele, în condițiile în care multe școli de la sat au clase simultane sau se închid. Copiii sunt de toate nivelurile pentru că cei mai buni nu migrează spre oraș decât după gimnaziu, astfel că avem elevi de toate felurile: și care se chinuie să citească, dar și olimpici naționali. Nu în ultimul rând, avem un director foarte implicat care a reușit să doteze școala cu tehnologie de ultimă generație și care aproape anual duce grupe de elevi și profesori în schimburi de experiență în străinătate, prin programele Erasmus. Dar, din nefericire, lucrurile nu stau atât de bine la alte școli de sat care se luptă cu depopularea, sărăcia și dezinteresul pentru învățătură... iar asta o spun tot din proprie experiență.

Mai există la sat câțiva intelectuali care să fie adevărate modele pentru copii, așa cum erau în trecut (preotul, învățătorul)?

Grea întrebare. Dificil răspuns. Cât sunt mici, copiii își iau ca model părinții... dar dacă părinții îi disprețuiesc pe intelectualii satului, dacă vorbesc de rău despre învățător sau profesor sau preot de față cu copiii, aceștia din urmă își pierd la rândul lor respectul pentru ei și, deci, șansa de a-i mai lua în considerare ca modele de urmat. În cazul adolescenților, chiar dacă în sat este un preot sau un profesor integru și cu vocație, **cu greu mai poate el „concura" cu modelele atrăgătoare și perfecte propuse tinerilor prin canalele media.**

Ești mamă de două ori. Numește câteva plusuri ale vieții de la țară pentru copiii de azi.

Cred că marele avantaj al vieții la sat este că **poți fructifica în sufletul copilului legătura strânsă cu natura și cu toată creația lui Dumnezeu**. Faptul că vede buruieni și gâze, aude curcani și broaște, simte miros de flori și miasme de văcuțe, caută cu degețelul în pământ sămânța încolțită de porumb sau rupe cireșe direct din copac... cred că toate acestea pot fi cultivate înspre o sensibilitate aparte, o recunoștință și o permanentă uimire pentru darurile

Chipuri luminoase

Starețul Ambrozie Athonitul – cel mult iubit de sfinți

Fericitul Părinte Ambrozie s-a născut în Grecia, din părinți evlavioși. El a terminat numai două clase primare, deoarece trebuia s-o ajute pe mama sa la treburile casei.

După satisfacerea stagiului militar voia să meargă în Sfântul Munte, însă nu știa unde și cum. Atunci i s-a arătat un tânăr de vreo 25 de ani și i -a spus: *„Eu cunosc locul acela. Vino cu mine!"* Au pornit împreună la port și au intrat într-un vapor. *„Mi-a dat și pâine"*, a mărturisit Starețul, *„și am mâncat împreună în toate zilele cât a fost cu mine. Numele lui nu mi l-a spus, dar nici eu nu l-am întrebat. Și astfel am ajuns în Dafni, unde am coborât și apoi am mers pe jos. Câtă vreme am fost cu el, am simțit o mare siguranță. Mergând destulă vreme am ajuns în dreptul Mănăstirii Xiropotamu, unde sunt cinstiți cei 40 de Mucenici, și însoțitorul meu m-a întrebat dacă vreau să mă închin. Eu am fost de acord și am intrat în Biserică. În timp ce sărutam icoana, ne-au înconjurat 40 de bărbați tineri. Atunci însoțitorul meu mi-a spus:*

– Aceștia sunt Sfinții Patruzeci de Mucenici, care se bucură pentru că vei deveni monah.

De acolo am continuat drumul și am ajuns la Karyes, după care la Sfânta Mănăstire Cutlumuș. Aici însoțitorul meu s-a oprit, mi-a arătat mănăstirea și mi-a spus:

– Aici vei rămâne. Vei deveni monah. Vei face răbdare și ascultare de stareț.

Apoi a dispărut".

Se pare că însoțitorul lui a fost Îngerul păzitor. Și astfel tânărul a rămas în mănăstire.

Într-o seară egumenul i-a spus să citească. Fiind fără carte, nu a reușit. Atunci egumenul s-a mâniat și l-a alungat cu rușine la chilia sa. În acea noapte, în timp ce se ruga, i s-a arătat Maica Domnului și cu harul ei a învățat Psaltirea pe de rost.

Altă dată se afla la grădină. Văzând un smochin și fiindu-i foame, s-a suit să mănânce. După ce a mâncat câteva smochine, a vrut să coboare, dar a alunecat, a căzut și și-a rupt piciorul. Ceilalți monahi l-au găsit după multe ore, zăcând la pământ și gemând. L-au dus la chilia sa. Despre aceasta povestește însuși Starețul Ambrozie:

„Așa cum stăteam în pat și gemeam de durere, pe fereastra chiliei vedeam Paraclisul Sfinților Doctori Fără de Arginți. Și în timp ce mă rugam la ei să mă ajute, deodată au intrat în chilia mea doi medici în bluze albe. Au venit lângă pat și încercau să-mi pună piciorul la loc.

– Trage, Cosma!, spunea unul.

– Ține de aici, Damiane!, spunea celălalt. Și în cinci minute durerile au dispărut și m-am făcut bine".

Starețul Porfirie l-a sfătuit să se mute la o mănăstire din Grecia. Acolo a găsit șobolani, șerpi și animale sălbatice. Părintele Porfirie l-a îndemnat, zicându-i:

– Stai acolo, fă răbdare și ascultare, și Dumnezeu te va ajuta.

În scurt timp a refăcut lăcașul care a devenit mănăstire de maici. Mitropolitul locului l-a apreciat mult pe Stareț și l-a făcut ieromonah, dându-i numele Ambrozie. A fost duhovnicul Sfintei Mănăstiri Panaghia Gavriotissa din Dadi și al miilor de creștini din toate locurile Greciei.

Într-o vreme se lovise la un picior. A mers la spital și i-au pus o plăcuță de platină la șold. Cu toate acestea îl durea mereu piciorul. Ajungând la spital la Geneva, medici au depistat că plăcuța de platină este mai mare cu 1 cm. A urmat operația ca să-i micșoreze plăcuța. Dar făcându-i-se și niște analize generale, s-a depistat la rinichiul stâng o piatră , lucru ce necesita o altă operație.

„Așa cum stăteam singur în salon, povestea Starețul, *deodată a apărut un monah. Am discutat vreo 15 minute și i-am spus despre operațiile mele. Atunci acel monah mi-a spus:*

– Eu sunt Sfântul Nectarie și am venit să te văd. Și eu am fost bolnăvicios. Am suferit multe clevetiri și boli, dar am făcut răbdare, iar Dumnezeu mi-a dat mult har pentru aceasta.

După aceea m-a atins și a plecat. În acea zi a eliminat piatra. Când a văzut-o, medicul mi-a spus: *Voi, ortodocșii, aveți credință vie; noi am falsificat-o*.

Operația nu a mai avut loc și piatra a rămas în biroul medicului elvețian pentru mulți ani".

Starețul Ambrozie a răit foarte tăinuit la Dadi. Nu-i plăcea să fie văzut, nu-i plăcea să iasă în evidență. Stătea numai în mănăstire, lucra diferite munci agricole, slujea la Biserică și se îndeletnicea mult cu Rugăciunea lui Iisus. Dădea sfaturi foarte bune. Despre aceasta spunea:

– Eu sunt analfabet, dar vin aici atâția oameni învățați, profesori universitari. Atunci mi se deschide mintea și le spun atâtea lucruri, încât mă mir și eu cum de le pot spune.

Starețul Ambrozie a adormit la vârsta de 94 de ani, în 2 decembrie 2006. A fost un om al lui Dumnezeu. Să avem binecuvântarea lui!

I.G.

Vestimentația creștină
ÎN LUMEA DE AZI (2)

Preot Ștefan

De ce au început oamenii să-și permită, inclusiv în vestimentație, ceea ce nu se pomenise vreodată? Iată câteva răspunsuri: mândria, părerea de sine, bunul plac, împietrirea sufletului. Cei de azi zic despre cei de atunci: *aceia au fost niște încuiați!* În plus, consideră că pe vremea aceea condițiile istorice nu erau favorabile, iar oamenii erau habotnici. Însă despre ei înșiși zic: *ne-am luminat, ne-am trezit acum*! Până în secolul XX, oamenii nu au îndrăznit să zică despre lucrurile importante: *așa a fost înainte, acum s-a schimbat...*

Deasupra tuturor motivelor acestei schimbări trebuie să trecem **slăbirea credinței**. Mântuitorul spune: *„După roadele lor îi veți cunoaște... orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.”* Credința nu este ceva abstract, care privește doar sufletul și nu are legătură cu viața noastră de zi cu zi. Oamenii de azi au făcut **o scindare între viața de fiecare zi și suflet**. Acesta a devenit doar un suflet de duminică, iar în rest noi trebuie să ne descurcăm aici. Aceasta este o vedere protestantă asupra lucrurilor.

Dacă vorbim azi cu tinerii și cu modiștii, vom descoperi că totul se bazează în vestimentație pe senzualitate și pe părerea de sine. Adică te încrezi puternic în ceea ce ți se pare și ajungi să te rupi cu totul de tradiția dinaintea ta.

Am mers odată într-o parohie și am avut prilejul să văd și biblioteca unde stăteau frumos toate *Filocaliile*. M-am bucurat și i-am spus aceasta preotului. El însă mi-a zis:

- Stau aici de 20 de ani și nu le-am deschis niciodată pentru că nu le văd rostul. Cărțile astea erau bune pentru cei din trecut. Acum viața s-a schimbat.

În așa fel s-a întâmplat această dislocare a sufletelor, încât e vorba nu numai de vestimentație, ci lucrurile merg mult mai în adânc. Suntem într-un teritoriu foarte greu de defrișat. Oamenii nu mai văd pădurea din cauza copacilor, fiind strâmtorați din toate părțile. **Iau toate în ușor: *așa fac toți, așa e bine*.**

S-a schimbat o lume, lumea care înainte fusese creștină. Mă gândesc la bunica mea, care mi-a arătat lada ei de zestre și mi-a zis să am grijă de ia ei, de fota ei, când nu o să mai fie, căci le avea de la bunica ei.

Adică sute de generații oamenii s-au îmbrăcat la fel din aceleași motive: pentru că hainele acopereau. **Acum hainele sunt făcute să descopere**. Și aici ne referim nu numai la femei, ci și la bărbați. La spovedanie am auzit nenumărate tinere spunând că, mergând pe stradă, au fost atrase să se uite în partea de jos a bărbaților. De ce? Pentru că bărbații umblă cum nu se cuvine astăzi, cu pantalonii strâmți. Strămoșii noștri purtau o cămeșă peste ițari, lungă până la genunchi. Aceasta acoperea, proteja pe bărbat și pe ceilalți deopotrivă.

Sute de ani a existat o tradiție vestimentară creștină. Acum este o ruperе, o sfidare a tradiției. De exemplu, azi femeile poartă aproape toate pantaloni. Prin anii 80 ai secolului trecut, o echipă de psihologi americani și francezi au făcut un studiu despre moda pantalonilor la femei. Ei au căutat să afle ce modificări s-au produs în mentalul societății prin această modă și au ajuns la concluzia că una din urmările principale a fost înmulțirea homosexualității!

Sf. Zaharia a proorocit despre fiul său, Sf. Ioan Botezătorul că *„va merge cu duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea drepților.”* În vremea noastră s-a întâmplat opusul și încă foarte repede: într-o generație copiii s-au rupt de părinții lor și de tradiția moștenită de la aceștia. Au început să se poarte cu totul altfel, și-au modificat complet viața, și aceasta s-a întâmplat fără remușcări și cu o ușurință de necrezut. Au zis că nu contează aspectul, ci contează ce și cum gândești...

Dar **schimbarea aceasta înseamnă că s-au rupt niște așezări creștine ale lumii**, așezări de esență. Înseamnă că s-a făcut o schismă între părinți și copii. În ultimii a intrat un duh de ambiguitate, o lipsă de sens și de deosebire, care a înnebunit lumea. Oamenii nu s-au mai regăsit nici măcar în vestimentație. Rosturile specifice ale bărbatului și femeii erau clare și prin vestimentația diferită. Or, moda de azi a diluat aceste rosturi. Azi numai în împrejurări deosebite (nunți, botezuri) mai vedem femei purtând rochii.

Părintele Arsenie, care sonda adâncurile Duhului și ale ființei umane, zicea că este mult mai grav pentru așezarea duhovnicească și psihologică a unei femei să poarte pantaloni, decât să stea în biserică cu capul descoperit. Oare de ce a fost atât de tranșant? *(va urma)*

Comori ascunse

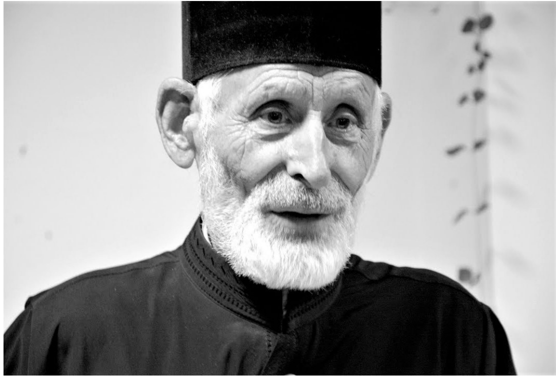
Ultimii mărturisitori:
Părintele Valerian Grecu

Avea 17 ani când pleca pe jos, patruzeci de kilometri dus și alți patruzeci întors, fără să mănânce, pentru ca să se poată împărtăși. Atât era drumul din satul său, Corod, și până la Mânăstirea Vladimirești de lângă Galați. Obștea aceea de 300 de fecioare, pierdută în imensitatea câmpiei și învelită în lumina lui Dumnezeu, a fost steaua polară a adolescenței lui, nordul după care își potrivea bătăile inimii. Un loc sfânt, descoperit prin vedenie dumnezeiască.

„Vladimireștiul a fost un miracol dumnezeiesc”, spune părintele Valerian, apăsând pe fiecare cuvânt, pentru că fără această mânăstire, el nu ar fi fost ceea ce este acum. „**La Vladimirești, prin rugăciunile părintelui Ioan Iovan, ale părintelui Arsenie Boca și ale Maicii Veronica demonizații erau aduși în lanțuri și se izbăveau**, muții prindeau glas, surzii începeau să audă, iar paralizații se ridicau de jos. Mii de oameni își schimbau acolo viața, ceea ce era mai important decât tămăduirile miraculoase de boli, pentru că dintr-o boală poți să ieși vindecat și să te apuci mai apoi de păcate, dar dacă ți se vindecă sufletul nu te mai întorci la viața de dinainte. La Vladimirești, bețivii se lăsau de pahar, fumătorii de țigară, curvarii de patima lor. Printre miile de oameni care și-au schimbat viața acolo mă număr și eu. Am fost și eu la mânăstire și nu o dată, ci de patruzecișișapte de ori, totdeauna pe jos! Simțeam că e loc sfânt!”

„În 1949, m-am nimerit la Vladimirești când slujeau Prea Sfințitul Nicolae Popovici, părintele Ioan Iovan și părintele Arsenie Boca. Aveam un mare dor și, în mulțimea aceea, strânsă în fața lor, am strigat și eu: «Părinților, vreau să vă întreb ceva!» Părintele Ioan Iovan s-a uitat la mine și, fără să apuc să îi zic ce vreau, mi-a cunoscut gândul și mi-a spus direct: «Te duci și te călugărești la Mânăstirea Sihastru, unde m-am călugărit eu!» M-am dus, așa cum mi-a spus părintele Ioan Iovan, direct la Mânăstirea Sihastru, care era foarte strâns legată de Vladimirești. Nu am stat să merg înainte, să cercetez cum e sau să vizitez alte mânăstiri. Am mers direct! Și să știți că am iubit călugăria, ca nimic altceva. Astăzi, pot să vă spun că, **dacă ar fi să mă nasc de încă șapte ori, tot călugăr m-aș face.”**

În vremuri normale, părintele Valerian și-ar fi dus anii, egali și sfinți, în Mânăstirea Sihastru. Ar fi ajuns poate preot, apoi un duhovnic încercat, cu mii de ucenici. Dar vremurile prin care și-a croit viața au fost aspre. A fost arestat alături de mulți alți monahi și închis timp de 9 ani.

„În 1962 ne aflam în Delta Dunării, la Periprava. Eram împreună cu părintele Ilie Lăcătușu, cel care a fost descoperit neputrezit, cu părintele Iustin Pârvu, cu părintele Gheorghe Calciu și cu alții. Gardienii ne-au ordonat să intrăm în ghiol, spărgând gheața de la mal. Ar fi trebuit să lucrăm toată ziua prin apă până la brâu. Noi am refuzat! Cum să intri în apă pe gerul ăla?! Dar nu am avut de ales. Ori intram, ori ne împușcau, pentru că, oricum, eram închiși pentru exterminare. Așa că, până la urmă, am intrat, am spart gheața, apoi am înaintat prin apa până la glezne, apoi până la brâu. Dar a dat Dumnezeu de nu am simțit nimic. Nici măcar nu îmi mai simțeam trupul. Cred că dacă îmi tăia ceva din mine, nu simțeam nicio durere. Așa am lucrat până ce ne-am făcut norma, iar când am ieșit din ghiol, s-a întâmplat o mare minune. **Harul s-a revărsat în sufletele noastre și o căldură ne-a învăluit** de parcă afară ar fi fost 30 de grade! Gardienii se uitau la noi cu gura căscată, că ieșeau aburi din noi! Hainele s-au uscat pe noi și niciunul nu a avut nimic! Nici măcar nu am tușit!”

După ce a fost eliberat, ar fi vrut să se întoarcă în mânăstire, dar partidul nu l-a lăsat. Atunci s-a gândit să plece la părintele Cleopa, să se închinovieze în secret. Ar fi fost doar taina lor. Înainte de a pleca spre Sihăstria, a mers însă la părintele Arsenie Boca să ceară sfat, dar sfântul Ardealului i-a așezat pe umeri o cruce grea. *„Oamenii aleargă astăzi unde sunt apele limpezi, acolo unde văd că se pot oglindi. Din nenorocire, în vremurile noastre, mânăstirile sunt iazuri stătute. Nu vei intra în mânăstire, vei fi o apă mergătoare, călător prin lume. Vei fi trâmbița mea și a părintelui Ioan Iovan*". Răspunsul l-a năucit. La vremea aceea, nu a înțeles ceea ce părintele Arsenie dorea de la el, dar a ascultat și a făcut ceea ce făcuse mereu - a trăit în satul său, ascuns într-o chilie micuță, de lut, pe care și-a ridicat-o cu mâinile lui, muncind pe unde apuca, pentru o bucată de pâine.

Puterea profetică a părintelui Arsenie Boca a înțeles-o abia în ultimii ani, când **a început să fie chemat peste tot să vorbească**. Din bisericile orașelor și până în schiturile din vârfurile munților, de la tineri arși de întrebări și până la pustnici încercați în meșteșugul rugăciunii, toți se regăsesc în cuvintele și dragostea lui de foc. E o apă limpede și mergătoare, din care se adapă toți credincioșii, așa cum i-a profețit sfântul Ardealului. *(articol preluat din Formula As)*

Azi părintele Valerian are 91 de ani și trăiește în satul natal din județul Galați.